Зоряна ніч. 6 клас

Коли йдеш вночі вулицями свого села, та раптом піднімаєш голову — й таке відчуття від безмежної кількості золотих роїв угорі, наче очі твої, душа твоя залетіли до їхнього бджолиного зоріння і вже там лишились.

Чим довше дивишся на зорі, тим більше набуваєш упевненості, ніби ті зірки стають для тебе близькими, що міг би й рукою дістати.

І коли маєш отакий небуденний настрій, то буває болісно дивитися, як падає зірка. І ти стоїш, вражений, наче сподіваєшся, що не вмерла ще зірка, що спалахне вона в іншому місці… Але ж ні, не спалахнула. Тільки слід її якийсь час наче тлів ще на холодній щоці нічного неба.

Ніч… Зорі… Тихо…